

Săptămânal
de
informații,
investigații
și
publicitate

f LERT f

APARE
MIERCUREA!

Director: George Dora
Director executiv: Sorin V. Teodorescu

anul II • nr. 33 • 8 - 14 februarie 2006 • 12 pagini • 50 bani (5.000 lei vechi)

EDITORIAL

Axa umilită

DANIEL VALERIU

Axa București-Londra-Washington a comandantului Băsescu s-a transformat, o dată cu verdictul de nevinovăție pe care tribunalul militar american l-a dat în cazul pușcașului marin Christopher van Gothen, într-o glumă veche, răsuflată și aproape cinică. Cercul de proastă calitate pe care-l oferim, ca popor, de ani buni, a cunoscut acum un episod nou, la fel de umilitor și grotesc. Și pentru că dacă nu am fi și fuduli... n-ar fi de ajuns, ne-am trezit acum să ne umflăm mușchii și să ne batem cu pumnii în piept că nu vom tolera un asemenea afront. De parcă i-ar păsa cuiva. Americanii ne-au văzut, în 1990, bătându-ne ca și chiorii pentru câteva boarfe murdare aduse ca ajutoare. Ne-au văzut apoi plecând capul din ce în ce mai mult și acceptând cu umilință orice cerere venită din partea lor. Ne-au văzut iarăși, timp de un an, că nu am mișcat un deget să cerem „dreptate” și au făcut un gest firesc: au ținut cu al lor. Iar acum s-au umflat mușchii conducătorilor noștri: facem, dregem, nu ne lăsăm! E tardiv. Oricum, în afară de vorbe, autoritățile române n-au mișcat un deget, nici măcar acum. Nimeni nu a contactat familia lui Teo Peter, al cărui fiu, ironia ironiilor, este născut la 4 iulie. Vorbe goale de o parte, resemnare de alta. Poate că cel mai bine reies sentimentele românului din mesajele pe care le trimite pe internet, sub protecția anonimatului: „Mie îmi sunt tare dragi piesele celor de la Compact și acum fără Teo Peter e clar că lucrurile nu vor mai fi la fel. Părerile de rău sunt târzii și nu pot schimba nimic. Să se odihnească în pace Teo și să-i fie țărâna ușoară!

Ce mă revoltă cel mult este pasivitatea autorităților române. Sunt sătulă de astfel de tratamente. Când o să reușim noi să-i facem pe ceilalți să ne perceapă ca o țară civilizată, nu ca pe o republică bananieră? Din punct de vedere legal, nenorocitul de pușcaș marin nu avea voie să părăsească România până la încheierea anchetei de către autoritățile românești, chiar dacă beneficiază de imunitate de jurisdicție penală. În schimb, el pleacă fără să fie în nici un fel împiedicat, punându-se la adăpost într-o «bază militară americană din Europa». Categorie, omul nu a plecat de capul său, ci îndrumat de oficialii americani, care știu mult mai bine decât noi românii să-și ocrotească cetățenii. Noi ne mulțumim să dăm din umeri și să zicem «Așa a vrut Dumnezeu».

⇒ **LA ZI(D)** | Cutia cu maimuțe.....2

⇒ **SUB LUPĂ** | Desființarea
Serviciului de Informații al
Ministerului Justiției –
o gafă de proporții.....5

⇒ **ANCHETĂ** | „Omul de paie”
al asigurărilor românești a prins
TAROM și în 2004.....10

Interesele **BNR** și ale **CEC**, periclitare de **Fredy Robinson**

pag. 7

CONTROVERSE | pag. 6

**Omar Hayssam –
demon
sau victimă?**

CULISE | pag. 9

**CTP – ținta unei
campanii de
dezinformare**

la zi(d)

Cutia cu maimuțe • Cutia cu maimuțe • Cutia cu maimuțe • Cutia cu maimuțe • Cutia cu maimuțe • Cutia cu maimuțe

PSD și-a lansat în cadrul Consiliului Național alternativ la actuala guvernare, dar și schimbarea sa de atitudine. Surpriza a fost însă fostul președinte al partidului, Ion Iliescu, care s-a hotărât în ultimul moment să țină un discurs. Iliescu a spulberat și mitul omului sărac și cinstit:

alcoolice va intra în vigoare așa cum a fost stabilit inițial, respectiv la intrarea în vigoare a pachetului de legi privind reforma în Sănătate. Ministrul Sănătății, Eugen Nicolăescu a ținut astfel să-i dea peste nas unui subaltern, care a spus, „interpretând greșit un articol de lege“, că taxa pe viciu va intra în vigoare la 1 ia-

ghiță, a descoperit modalitatea prin care poate revoluționa activitatea de ecarisaj din oraș. El va propune în ședința de consiliu local din această lună un proiect prin care primăria să achite 100.000 de lei vechi pentru fiecare câine adult prins și dus la adăpostul de la marginea orașului și câte 50.000 de lei vechi pentru

te 8.300 de euro), potrivit datelor Oficiului pentru Migrația Forței de Muncă (OMFM). Pe de altă parte, conform informațiilor vehiculate pe piață, managerul unei companii din top 5 companii din România are un venit anual de un milion de euro, adică circa 85.000 de euro lunar. Cifrele spun totul, nu mai comentăm nimic.

publicat pe site-ul Camerei Deputaților, Ioan Aurel Rus, care a avut ca singură sursă de venit indemnizația de parlamentar, cifrată la peste 37.000 de lei noi (370 de milioane de lei vechi) anul trecut, a mai făcut investiții în bijuterii, tablouri, icoane și alte obiecte de artă, valoarea acestora ajungând la 7.000 de euro, dar și într-un teren intravilan în localitatea Cristești Ciceului, în suprafață de 0,13 hectare. Începe să-mi fie milă de bieții politicieni. Dacă n-ar avea rude bogate, ar muri de foame. Curios că rudele astea le dau bani fix după ce ajung în funcții, bieții.

democrați și invers. Care pe care, până la urmă?

Președintele Traian Băsescu a trimis Parlamentului spre ratificare acordul dintre România și Statele Unite privind activitățile forțelor americane staționate pe teritoriul României. Potrivit acordului, forțelor Statelor Unite le vor fi autorizate accesul la facilitățile și zonele convenite, precum și utilizarea acestora cu respectarea deplină a legislației române. Țara noastră va păstra drepturile și titlurile de proprietate asupra facilităților și zonelor puse la dispo-

„Eu nu am spus că sunt sărac. Am căutat să dau un exemplu de decență. Am făcut apel la vorba populară: decât să te îmbogățești cu nerușinare pe căi discutabile, mai bine cinstit și sărac. Așa spune românul“. Să aibă de gând Bunicuța să se îmbogățească acum, la bătrânețe? Sau i-a găsit deja Năstase vreo mătușică?

nuarie 2007. „Acuzata“ prevedere se referă însă la impozitarea, începând din 1 ianuarie 2007, a veniturilor din publicitatea la alcool și tutun. La câte gafe a făcut, în ultima vreme, dom' ministru, una în plus nici nu se pune.

fiecare pui capturat. Uite, domnule, o chestie deșteaptă. Putea propune și 20.000 de lei pe cap de câine și tot se golea orașul în câteva săptămâni. Nea' Videanu, era greu?

După taxa pe viciu pe care plătim acciza, ministrul Nicolăescu a mai inventat o taxă de 12% pe reclama la țigări, care să intre de la 1 ianuarie 2007, atunci când legea va interzice publicitatea la produsele din tutun. Pachetul legislativ făcut de Eugen Nicolaescu pentru Sănătate mai conține o prevedere curioasă: un impozit de 12% pe venituri zero. Potrivit actualului, de la 1 ianuarie 2007 ar urma să se pună o taxă de 12% pe reclama la țigări. Or, altă lege creată în 2004 pentru alinierea României la legislația europeană interzice publicitatea la tutun începând cu aceeași dată. Două la Primărie... Lasă-ne, lasă-ne!!!

Liberalii nu sunt de acord cu realizarea unei fuziuni cu PD pe baza doctrinei populare. Cel puțin așa reiese din mesajele trimise de filiale la sediul central. Secretarul general al PNL, Dan Motreanu: „În principiu, toate aceste fi-

zița americanilor. România va furniza Statelor Unite, fără plata chiriei sau a altor costuri similare, toate facilitățile și zonele convenite. Aeronavele aparținând guvernului Statelor Unite și aeronavele civile care operează, sub contract, exclusiv pentru Departamentul Apărării al Statelor Unite sunt autorizate să survoleze teritoriul României, să aterizeze și să decoleze de pe teritoriul României. Ce bucurie pentru CIA...

Taxa pe viciu pentru produsele din tutun și băuturile

Primăria municipiului Botoșani a găsit soluția limitării câinilor vagabonzi de pe străzile orașului. Viceprimarul botoșănean, Florin Gheor-

Societatea Uzina Mecanică Rovinari (UMR), înființată la jumătatea anului trecut de foștii directori ai întreprinderii UREX Rovinari, a câștigat licitația pentru vânzarea pachetului majoritar al UREX, pentru 12,5 milioane de lei (circa 3,5 milioane de euro). La licitație au participat încă patru firme. Metoda nu ne mai spune nimic nou. Cunoaștem.

„Deși Legea spitalelor din pachetul legislativ al reformei sanitare interzice managerilor de spital desfășurarea oricărei activități salarizate, un ordin emis de ministrul

liale sunt de acord că este nevoie să realizăm fuziunea cu democrații, însă susțin în continuare, fără excepție, că noua formațiune rezultată în urma acestei acțiuni trebuie să rămână fidelă valorilor liberale“. De asemenea, filialele susțin păstrarea denumirii PNL în denumirea viitorului partid. Cum există destule județe în care liberalii și democrații au avut neînțelegeri, era greu de crezut că în teritoriu se vor găsi prea mulți suporterii liberali ai „planului Boc“. Liberalii vor să-i asimileze pe

Cercetat pentru evaziune fiscală, vicepremierul conservator George Copos rămâne în conducerea PC. Deși, în urmă cu două săptămâni, Copos a cerut Biroului Permanent al partidului să ia act de demisia sa din toate funcțiile de conducere, el nu a trimis până în prezent demisia scrisă către BP. Vicepreședintele formațiunii, senatorul Sabin Cutaș, a declarat că ministrul de stat nu a notificat conducerea partidului cu privire la acest caz, întrucât justiția nu a dat un verdict în cazul său. Onoare, cinste și... ptui!

Cel mai mare salariu înregistrat oficial al unui cetățean străin care activează în prezent pe piața românească a muncii se ridică la circa 300 de milioane de lei vechi (pes-

Sănătății contrazice acest lucru. Astfel, directorii de spitale vor putea profesa, după program, ca medici în cadrul unităților sanitare“. Tot Nicolăescu. Am obosit deja. Plus că ne ocupă tot spațiul acestei rubrici.

Președintele PRM Bistrița-Năsăud, deputatul Ioan Aurel Rus, menționează, în ultima sa declarație de avere, că a primit o donație în valoare de 15.000 de euro de la mama sa. Potrivit documentului,

Președintele PRM Bistrița-Năsăud, deputatul Ioan Aurel Rus, menționează, în ultima sa declarație de avere, că a primit o donație în valoare de 15.000 de euro de la mama sa. Potrivit documentului,

CABINET DE AVOCATURĂ Ioan Crețu

- ◆ asistență juridică în procese penale, civile, comerciale
- ◆ înființări societăți comerciale
- ◆ acte adiționale
- ◆ redactări, atestări acte

Str. Viorele nr. 34, bl. 15, sc. 4, parter, ap. 108, Sector 4, București

Telefon/fax: 021/330.36.47
Mobil: 0744.121.291

Aceste texte sunt pamflete și vor fi tratate ca atare!

ALERTA

alerta_2005@yahoo.com
ISSN: 1582-0432

EDITAT DE
SC ALERTA S&C
B-dul. Carol nr. 57,
Sector 2, București

DIRECTOR:
George Dora
0740.597.158
DIRECTOR EXECUTIV:
Sorin V. Teodorescu
0721.416.468

REDACTOR-ȘEF:
Daniel Valeriu
CONSILIERI:
Ioan Crețu, Dionisie Hagi

REDACTIA:
Iulia Gorzo, Paul Cerna, Ștefan Jora, Daniel Bălan, Mihai Vlad, Ionel Hrynczuk, Daniel Alexandru, Dorel Moldovan, Dumitru Preda, Vicențiu Constantin, Eugen Mușat

DIFUZARE:
SC RODIPET SA
DTP:
Omni Press & Design
www.opd.ro
TIPAR:
Cromoman SRL

2006 – anul marilor jocuri politice (III)

Partidul Democrat s-a lansat într-un joc greu de înțeles. A anunțat brusc, fără nici o pregătire prealabilă, fuziunea în cel mult șase luni cu Partidul Național Liberal, sub sigla unui partid popular, denumit Dreptate și Adevăr. Oricât de prostănac ai fi în cele politice, este clar că în șase luni nu se pot realiza nici măcar conferințele organizațiilor județene ale celor două partide, pentru a nu mai vorbi despre dezvoltarea de către experții celor două formațiuni a unor programe practice care să permită fuziunea. Reacția liberalilor a fost destul de dură. Crin Antonescu, Ludovic Orban, Norica Nicolai sunt voci puternice în PNL care s-au declarat fără nici un fel de echivoc împotriva fuziunii.

Poate că nu are nici un fel de legătură, dar cu câteva zile înainte de anunțarea unilaterală de către PD a fuziunii, Viorel Cataramă a convocat o reuniune la care au participat 200 de liberali (sau declarați ca atare) și care au propus un proiect propriu.

Fuziune, fără nici o îndoială, dar cu PNȚCD, partid care, în treacă-tă fie zis, face parte din familia popularilor europeni, dar care în plan național nu mai există pe scena politică.

Ce puteau să urmărească democrații cu anunțarea apropiatei fuziuni cu PNL? Demoralizarea grupării Tăriceanu – Patriciu? Puțin probabil, dat fiind contextul politic, care îndeamnă la prudență pentru că orice nou spasm pe scena politică ne poate costa în ceea ce privește Raportul de țară din mai 2006. Să existe informații ținute sub obroc, departe de ochii opiniei publice, care să

facă necesară apariția și dezvoltarea unei crize politice?

Mișcare anti-Tăriceanu

Recentele declarații ale creștin-democraților germani, conform cărora vor vota împotriva admiterii României și Bulgariei în Uniunea Europeană, ar putea fi cheia problemei.

În cazul respingerii aderării României se va impune regândirea câmpului politic, atât sub aspectul construcției, cât și sub aspectul jocurilor de putere.

Să nu uităm că de cealaltă parte a eșichierului, la Partidul Social-Democrat există o puternică criză de încredere și de comunicare.

Reformularea PSD-ului cu sau fără Năstase, chiar dacă această reformulare va însemna o sciziune a partidului, poate antrena schimbarea unor alianțe, inclusiv revenirea PD-ului în tabăra stângii, însoțit proba-

bil de un segment al PNL-ului. Posibila cădere a României la examenul din luna mai va fi cu certitudine arma politică care îl va distruge pe premierul Tăriceanu și va crea deusolare în PNL.

Bomba politică a lui 2006

În același timp, asistăm la o construcție puțin mediatizată, Partidul Conservator a fuzionat cu PUNR-ul condus de generalul (r) Mircea Chelaru. În acest context, conservatorii pot să se prezinte singuri în alegeri, având toate șansele de a trece pragul electoral. Congresul PC din februarie poate hotărî retragerea de la guvernare, ceea ce va modifica raportul de forțe din Parlament. Pe cale de consecință, alegerile anticipate încetează să mai fie o probabilitate, ele devin o posibilitate.

Câmpul politic este deocamdată confuz. Principalele

Ioan Rus

formațiuni politice, mai puțin preocupate mai curând de reglări de conturi interne, decât de gestionarea demersului politic. Se vorbește, mai în șoaptă, mai pe ocolite, de o apropiere între o facțiune a PSD (grupul de la Cluj) de PD,

datorită prieteniei dintre Vasile Blaga și Ioan Rus. Nu mai este un secret pentru nimeni faptul că fostul și actualul ministru de Interne a intrat în urma unor căi pragmatice în politica românească. O anumită zvonistică mult gustată de reprezentanții

media (dacă sunt capabili să o capteze) acreditează teza unor posibile contacte între Ion Iliescu, Ioan Talpeș și o înaltă personalitate de la Palatul Cotroceni. Ar fi bomba politică a anului 2006.

DANIEL BĂLAN

Crin Antonescu

Vasile Blaga

infracțiuni

Fraierii să ia aminte!

Țeapă pe Internet

Din ce în ce mai mulți români învață să se folosească de Internet pentru a-și rezolva aproape orice problemă. Fie că vor să afle la ce oră pleacă un tren, fie că vor să citească presa zilei sau să cumpere anumite produse, Internetul oferă soluții. În mod firesc, în spațiul virtual au apărut și hoții. Carderii și hackerii fac bani frumoși fără să se miște din fața calculatorului.

FBI, la vânătoare în România

Adelin Potolea avea 36 de ani, doi copii și 12 clase când a învățat să „navigheze” pe net. Într-o zi, a luat o țeapă de 60 de dolari de la un turc. Trebuia să primească de la acesta o cameră video. A trimis banii, dar camera n-a mai primit-o. Așa i-a venit ideea cea mare: a început să participe la licitații pe Internet. A vândut televizoare, telefoane mobile, aparate foto, ba chiar și jante de mașină. Câștigătorii licitațiilor, persoane din Statele Unite, Canada, Anglia, Indonezia, Filipine sau Turcia, nu și-au văzut niciodată obiectele pentru care au trimis banii în România. În momentul în care FBI și Serviciul de combatere a criminalității informatice l-au prins, Potolea cheltuiuse toți banii și nu putea să creadă că a fost găsit, convins fiind că dacă cei înșelați se găseau la asemenea distanță, nu se va ajunge niciodată la el. Asemenea lui, zeci de persoane se găsesc după gratii pentru folosirea acestui mod de operare.

Șantajul hackerilor

Românii s-au apucat apoi de spart baze de date. Pagina postului „Atomic” și cea a Ministerului de Interne au fost primele „victime”. Nici măcar NASA n-a scăpat. Lovitura au dat-o, însă, spargând bazele de date ale unor bănci americane. Trei studenți din Timișoara și-au trimis singuri, într-un cont făcut la o bancă din țară, zeci de mii de dolari din conturile băncilor americane.

Dar nu numai băncile cad pradă hackerilor. Orice firmă are propriile date confidențiale. Mircea Harapu, operator la un

„Internet Cafe” timișorean, a spart serverul companiei „Zwirl Com” din SUA. De acolo, a sustras mai multe fișiere care conțineau date confidențiale despre clienții firmei și despre cărțile lor de credit. A trimis apoi un mail firmei, prin care cerea 5.000 de dolari ca să nu facă public faptul că serverul firmei nu asigură confidențialitatea datelor despre clienți. Când a mers să ridice banii, s-a întâlnit cu agenții FBI.

Scrisoarea nigeriană

Metoda poartă acest nume după locul în care a apărut. Ulterior, s-a extins pe tot continentul african. În ce constă această metodă: prin poșta electronică, potențiala victimă primește un mesaj prin care i se promite câștigarea unei sume fantastice. Nu trebuie decât să-și facă un cont la o bancă, pentru a-l ajuta pe expeditor, care se prezintă ca director al unei mari corporații sau avocat al unei celebrități, să scoată din țară o sumă care variază între 6 și 30 de milioane de dolari. În schimbul acestui serviciu, persoana în cauză va câștiga un comision de 10-30 la sută. Pe parcurs însă, victimei i se cere să contribuie cu ceva bani la derularea operațiunii, bani pe care nu-i va mai vedea niciodată. Au existat chiar și cazuri în care au avut loc răpiri și s-au cerut apoi răscumpărări enorme.

Cumpărături cu forța

„Carder”-ul este persoana care accesează magazine virtuale de pe web, cumpără anumite produse și plătește cu cartea de credit a unei alte persoane. Acea persoană află abia la sfârșitul lunii, atunci când primește prin poștă balanța de cheltuieli de la firma emitentă a cardului. În România acționează în acest moment în jur de 30.000 de carderi. Preferă să își lanseze atacurile din Internet Cafe-uri, pentru a li se șterge urma. De obicei cumpărăturile se înscriu într-o sumă considerată rezonabilă, pentru ca păgubașii să nu facă o prea mare tevatură.

Pușcăria nu-i sperie

Printre hackeri există convingerea că, dacă sparg bazele de date ale unei firme și sunt descoperiți, nu vor ajunge după gratii. Mai mult chiar, sunt aproape siguri că firma atacată îi va lua în serviciul ei, atât pentru a ține secret faptul că este vulnerabilă, cât și pentru a se folosi de hacker în scopul astupării găurilor de securitate.

Furtul cardurilor

Hoțul de cărți de credit poate fi hoțul de buzunare, dar și casiera din supermarket, vânzătorul de la pompa de benzină sau recepționarul de la hotel. În România, o serie și un număr de card se pot cumpăra cu o sută până la două sute de mii de lei. Varianta de verificare pe care o folosesc carderii: intră pe o pagină porno, își fac un cont de un dolar și văd dacă este valid cardul.

Metodele „deștepte”

Un hacker a creat un program de calculator care poate genera toate seriile și numerele cărților de credit emise de o companie. Este nevoie doar de seria și numărul unui card valid emis de către acea companie. Rezultatul se numește, în limbajul carderilor „card extrapolat”.

Mai există și posibilitatea obținerii de serii de carduri direct de la posesorii lor. Construiești pe net o pagină care să arate cât mai bine, pui poze și spui că vinzi tot felul de obiecte la un preț redus, apoi te pui pe așteptat. Mai devreme sau mai târziu cineva de bună-credință va cumpăra ceva și va da datele cărții personale de credit. După ce se strâng destule serii, carderii distrug pagina și exploatează cardurile.

România, pe lista neagră

România, Bulgaria și Ungaria sunt țări în care foarte pu-

ține magazine virtuale mai trimis marfă. Asta deoarece majoritatea comenzilor venite de

aici sunt țepe. Poliția și-a dezvoltat departamente speciale pentru lupta împotriva infrac-

ționalității electronice, dar acest fenomen nu poate fi stopat.

DANIEL VALERIU

Desființarea Serviciului de Informații al Ministerului Justiției – o gafă de proporții

De 16 ani, în România se mimează reforma. Politicienii aflați la guvernare (azi și ieri) nu mai prididesc cu reforma, vorba lui nenea Iancu: „Și dă-i și luptă, și luptă și dă-i“. A dracului, grea rău reforma asta în România, de nu-i da nimeni de cap. Oare ce-o fi reforma aceasta? Ce-o fi ea în realitate? Ce culoare o avea? Unii spun că are culoare roșie mai deschisă, alții sar arși și spun că primii nu prea au simț artistic, pentru că reforma are culoare portocalie. Alții răspund fără ocolișuri că reforma înseamnă să-i dai afară pe cei de la PNL și PD (că PNȚCD s-a dus de mult, fie-i țărâna ușoară, poate se mai scoală). Ba, reforma e să-i dai afară pe toți directorii de spitale și, cu puțin efort, să desființezi și balamucul, că și așa este prea mult balamuc în politica românească.

În toți anii care au trecut din '90 încoace, demolarea a însemnat reformă pentru partidele aflate la guvernare și țara a ajuns din rău în mai rău.

Au dărâmat, au dat cu mătură, dar n-au pus nimic la loc. Tabula rasa.

Au făcut privatizări păguboase, practic au înstrăinat întreprinderi rentabile, nerentabile, la grămadă, pe nimic. Au cumpărat în schimb câte o mătușă, un unchi sau alții s-au chinat să crească și să educe câte un bunic. Faptă creștinească, în fond.

Dar binele se întoarce. Și la unii mai „smeriți“ chiar s-a întors... sub formă de conturi, așa cum li s-a arătat lor în vis.

Să le fie de bine, dar să-i ferească Dumnezeu de rău, adică de PNA, pardon DNA, că s-a făcut reformă în Justiție. Ei și? Care e diferența? O să prindă și DNA-ul tot doi-trei papagali fără fulgi, că altfel îl mănâncă Petrică pe lup. Adică cei dovediți că au săvârșit acte de

corupție îi dau afară pe procurorii care îndrăznesc să ridice pliscul, pardon pixul, la ei.

Posibile urmări din cele mai grave

Uneori la noi există și reformă fără formă. Chiar de curând s-a înfăptuit o astfel de minune.

Ministerul Justiției, în procesul de reformă, a hotărât desființarea Serviciului de Informații care-l deservea.

Desființarea acestui serviciu, existent în toate statele, de la cele mai slab dezvoltate la cele mai puternice și prospere, a fost motivată prin faptul că acesta ar fi funcționat ilegal.

Adică n-ar fi existat o lege de organizare și funcționare a unui astfel de serviciu.

Responsabilii Ministerului Justiției, în frunte cu doamna ministru Monica Macovei, în loc să prezinte Parlamentului României un proiect de lege de organizare și funcționare a serviciului în discuție, a dat un

ordin sec și fără drept de apel de desființarea acestui serviciu de informații.

Cu câtva timp în urmă, domnia sa vorbea despre importanța deosebită a acestuia, despre valoarea informațiilor furnizate, inclusiv pentru siguranța națională.

Sau doamna ministru a percutat militărește „întocmai și la timp“ desființând serviciul la sugestia șefului său, care a apreciat că există cam multe servicii de informații în România? Desființarea Serviciului de Informații al Ministerului Justiției reprezintă o gafă impardonabilă cu posibile urmări din cele mai grave.

În pușcărie, ca la picnic

Deținuții, nemafiind supravegheați profesional, pot organiza revolte de mari proporții în penitenciare, cu posibile victime din rândul lor sau al personalului angajat. Pot fi organizate „omoruri la coman-

Monica Macovei

dă“ de către deținuții nemulțumiți de condamnările grele ce le-au fost aplicate.

Pot fi organizate și conduse jafuri de proporții de către infractori versați aflați în detenție, oamenii lor de legătură „de afară“ primind instrucțiuni precise cu ocazia vizitelor la penitenciar sau în alt mod.

Se pot organiza celule teroriste prin infiltrarea în penitenciar (ca deținut) al unui membru, al unei grupări teroriste, cu sarcina de a recruta infractori înrăiți și periculoși care vor fi instruiți și dirijați să comită acte teroriste după ce se vor libera din detenție.

Există posibilitatea ca unii gardieni corupți să devină chiar ei oameni de legătură între deținuți și grupuri de crimă organizată aflate în libertate.

Există posibilitatea ca în strânsă legătură cu unii gardieni corupți un deținut să părăsească noaptea penitenciarul pentru câteva ore, să comită un omor, după care să se reîntoarcă așa cum a plecat. În mod cert acel omor va rămâne în veci cu AN, autorul faptei având un alibi de nezdruincinat.

De acum, deținuții își vor face de cap în voie știind că nu

mai sunt supravegheați de nimeni.

Corupții răsufle ușurați

Paza pe care o asigură personalul penitenciarului nu are nici o legătură cu supraveghearea informativă pe care o asigurau ofițerii calificați în acest domeniu.

Acestea sunt două activități deosebite, confundate din păcate exact de către aceia care sunt chemați să ne asigure un climat de liniște și siguranță.

Se vorbește mult despre corupție și despre combaterea acesteia.

Se știe că într-un caz de corupție cu rezonanță sunt implicați mai mulți, zeci, poate sute de persoane.

Cei mai „fraierii“ se duc „la gărlă“, șmecherii rămân să-și caute „unchii“ și „mătuși“ sau își încearcă norocul la 6 din 49 (și chiar câștigă, bată-i să-i bată, că băfioși mai sunt).

„Fraierii“, după ce stau zile, luni sau ani la răcoare, se plictisesc și încep să vorbească. „Nu e drept, alții au furat și pe noi ne-au pus să semnăm tot felul de acte și alte documente, iar acum stăm la închisoare în

locul lor“. Apoi dau nume, funcții etc. Se aude, se raportează DNA, încep verificările. Bărrr! E groasă rău de tot.

Altul a dat șpagă să scape de închisoare. Dar n-a scăpat. Este supărat. Și mârâie. Arată că a dat o cărămidă de „parai“ cutărui șef, de secție, de sector, de direcție și tot aici a ajuns. Adică ăla și-a făcut, chipurile, datoria și s-a ales și cu paraii. Bravos, doi iepuri dintr-o lovitură. Dar altul a scăpat care a făcut aceeași figură. Cum vine asta? Omul este nedumerit.

Nu e bine, se aude, se raportează, rămân înscrisuri, poate le găsesc alții care vor veni, ehe!, chestie complicată.

Aducându-și aminte brusc de geniul lui Alexandru Macedon, au tăiat „nodul gordian“ dintr-o mișcare, făcându-i pe mulți să răsufle ușurați.

Acesta este unul dintre posibilele scenarii care se pot întâmpla în lipsa unui serviciu de informații în penitenciare care să aibă atribuții precise prevăzute într-o lege de organizare și funcționare.

Dar se pare că e mai bună și mai sănătoasă o reformă fără formă.

IOAN CREȚU

controverse

Omar Hayssam – demon sau victimă?

Dosarul medical al lui Omar Hayssam, prezentat în premieră în presa românească de către săptămânalul „Alerta”, a fost depus de cabinetul de avocatură care îi asigură apărarea la Comisia pentru apărarea drepturilor omului de la Bruxelles. Iertată să ne fie lipsa de modestie, dar am atras atenția că, indiferent de acuzele ce i se aduc lui Omar Hayssam, menținerea acestuia în detenție, deși a fost diagnosticat cu „neoplasm stenozant și hemoragic de colon drept”, este o încălcare a unui drept elementar al omului – dreptul la viață. Faptul că a fost operat în spitalul penitenciar Jilava, unde poate exista sau nu condițiile unei astfel de intervenții, nu rezolvă problema de fond.

Este vorba despre acordarea șanse de a supraviețui, lucru despre care nici nu poate fi vorba într-un stabiliment penitenciar, unde nu există condițiile unui tratament post-operator adecvat.

Din informațiile pe care le avem, o anumită perioadă de timp familia lui Hayssam a fost împiedicată să-l viziteze, iar unuia dintre avocați i-a fost refuzată cererea de a primi o copie a expertizei anatomo-patologice, singura care indică gradul de dezvoltare a unei tumori maligne.

Nu știm ce probe există la dosarul sau dosarele penale ale lui Omar Hayssam privind implicarea acestuia în răpirea celor trei jurnaliști români în Irak, în primăvara anului trecut, dar știm că acest caz este în continuare învăluit într-o nebulosă care ascunde o enigmă, care acoperă un mister.

O judecată cu semne de întrebare

A fost cel mai tâmpit caz de răpire care s-a întâmplat pe nefericitul pământ al Irakului și

unde nici acum nu este foarte clară situația raporturilor între răpitori și unii dintre răpiți.

Ce interes să fi avut Hayssam să o răpească pe fiica unuia dintre cei mai buni prieteni ai săi, senatorul PSD Ion Vasile, în condițiile în care asigurase sponsorizarea deplasării echipei de ziariști în Irak? Ar fi fost prima persoană bănuită în cazul unui eveniment neplăcut.

Pe de altă parte, conexiunile politice ale lui Omar Hayssam, în marea lor majoritate spre lideri ai PSD, face destul de dificilă o cercetare nonpartizană, fără patimă și fără dorință de răzbunare. Pentru că această din urmă dorință pare să existe. Altfel este greu de explicat judecarea în condiții de detenție a lui Omar Hayssam, doar pentru infracțiuni economice, acuzele pentru terorism fiind deocamdată enunțate, și nu justificate.

Diagnostice medicale controversate

Unul dintre diagnosticele medicale din fișa lui Omar Hayssam este cel de schizofre-

nie. Diagnosticul respectiv a fost pus atât în România, cât și în străinătate.

Schizofrenia presupune tulburări grave de comportament și în majoritatea cazurilor absența sau diminuarea discernământului vizavi de faptele săvârșite. Cunoaștem faptul că după arestare Omar Hayssam a fost supus unei expertize medico-legale psihiatrice care a înfirmat diagnosticul de schizofrenie. Dacă comisia medico-legală are dreptate, normal ar fi fost ca împotriva medicilor psihiatri români care au susținut diagnosticul de schizofrenie să se fi luat măsuri, cel puțin pe linie profesională.

Acest lucru nu s-a întâmplat și în evidențele unității medicale unde s-a pus diagnosticul pacientului Omar Hayssam figurează ca fiind schizofrenic. Pentru acest mic amănunt, în orice stat unde justiția nu aplică prezumția de vinovăție, ci invers, învinuitul ar fi pus în libertate, pentru că s-a creat un dubiu, și orice dubiu este în favoarea acuzatului. Vom intra pe un teren mai alunecos decât cel

al discuției unor diagnostice medicale, care însă nu pot fi ignorate. Locul lui Hayssam în comunitatea oamenilor de afaceri arabi din România și locul

acestuia în sistemul politic românesc.

Hayssam era membru al fostului partid de guvernământ și unul dintre sponsorii acestei

formațiuni politice. Ce rufe murdare s-au spălat prin cazul Hayssam în apele tulburi ale politicii românești?

GEORGE DORŢI

dezvăluiri

Interesele Băncii Naționale, și ale CEC, periclitare de Fredy Robinson

În ultimul timp, am primit mai multe apeluri telefonice privind cazul fostei bănci Dacia Felix. O întrebare se repeta obsedant. De ce după atâția ani dezgrop un dosar atât de vechi? Am o oarecare experiență în presa de investigații și nu îmi este greu să decryptez, dincolo de frazele mai mult sau mai puțin neutre, o anumită îngrijorare venind din partea unor persoane interesate. Lăsând la o parte tentativele jenante prin care s-a încercat să fiu atras într-o capcană, pot fără nici un fel de patimă să dau un răspuns la întrebarea care îi frământă pe onorabili mei interlocutori anonimi.

Dosarul „Dacia Felix“, sau dosarul Sever Mureșan, pentru că el a fost persoana sacrificată, nu este închis, cel puțin nu sub aspect civil.

Ultimele mișcări pe scena justiției demonstrează acest lucru, cu posibilitatea ca anumite dosare, așa-zis sensibile, să fie ținute „la sertar“ o perioadă indefinită de timp. Cu toate acestea, nărvul din fire trece greu.

Astfel, unul dintre principalii demolatori ai Băncii Dacia Felix, chiar fostul președinte Ioan Sima, a fost condamnat în primă instanță în vara lui 2002.

În 2002, Banca Dacia Felix încăpuse în mâna grupului Fredy Robinson, cu bunăvoința aceluiași Ioan Sima. El a fost condamnat și la plata unei despăgubiri în valoare de 5 milioane de dolari. Poate nu vă vine să credeți, stimați cititori, dar nici până în prezent apelul în dosarul lui Sima nu s-a judecat.

Cu sprijinul autorităților

Din punct de vedere penal, dosarul nu mai ridică probleme, pentru că faptele sunt descrise. Din punct de vedere civil însă, Sima și Eurombank (noul nume al Daciei Felix) nu au nici un interes să se judece apelul, pentru că s-ar anula prin efectul legii un ordin de plată fictiv în valoare de 13 milioane de dolari, care au plecat scriptic, și numai scriptic, spre o anumită societate și numai Sima și eventual mafiotul Ion Ilie Mania, alt demolator al Băncii Dacia Felix, pot să le știe destinația.

Am arătat în episoadele anterioare modul în care, cu sprijinul lui Adrian Năstase, Fredy Robinson, cunoscut ca proprietar de cazinouri, a reușit să pună mâna pe Banca Dacia Felix. Pe lângă preluarea băncii, grupul Fredy Robinson a înființat societatea Kolal, filială a firmei cu același nume din Amsterdam.

Prin Legea nr. 780 din 29 decembrie 2001 a Parlamentului României, privind aprobarea Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 68/2001, privind reglementarea situației

creanțelor Băncii Naționale și a CEC față de Banca Dacia Felix (vezi facsimilul 1), societatea Kolal a cesionat de la instituțiile amintite creanțele bilanțiere.

- Sumele cesionate erau:
- a) 18,9 milioane de dolari SUA pentru BNR
 - b) 3,6 milioane de dolari SUA pentru CEC (vezi facsimilul 2).

Iliescu, sărac și...

Se prevedea ca într-un termen rezonabil, dar nu mai târziu de 31 decembrie 2001, să se achite față de BNR și CEC creanțele cesionate. În cazul neachitării sumelor datorate, BNR și CEC erau autorizate să reia operațiunile și să aplice procedurile legale pentru recuperarea creanțelor față de Banca Dacia Felix (vezi facsimilul 3 și facsimilul 4).

Ordonanța de urgență a fost avizată favorabil de președintele României din perioada menționată, domnul Ion Iliescu (vezi facsimilul 5).

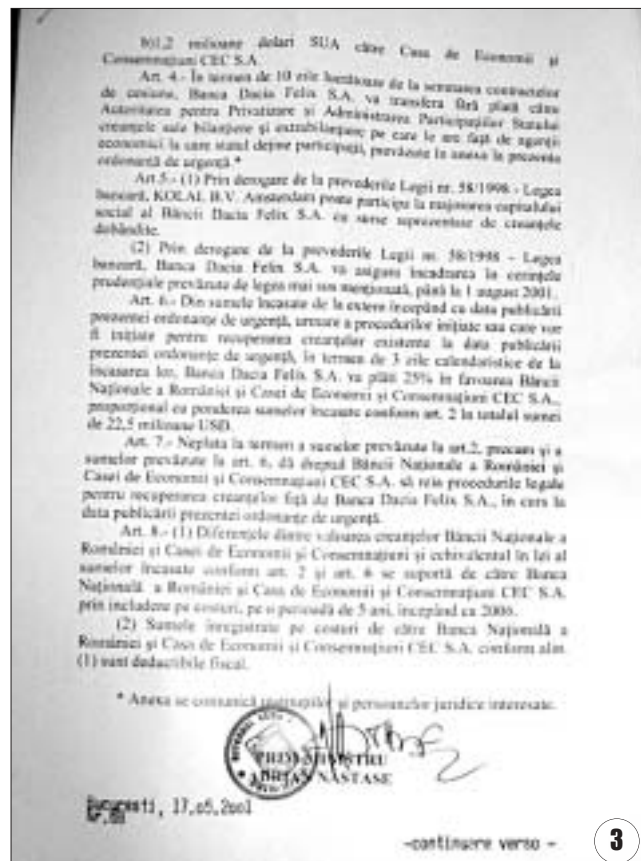
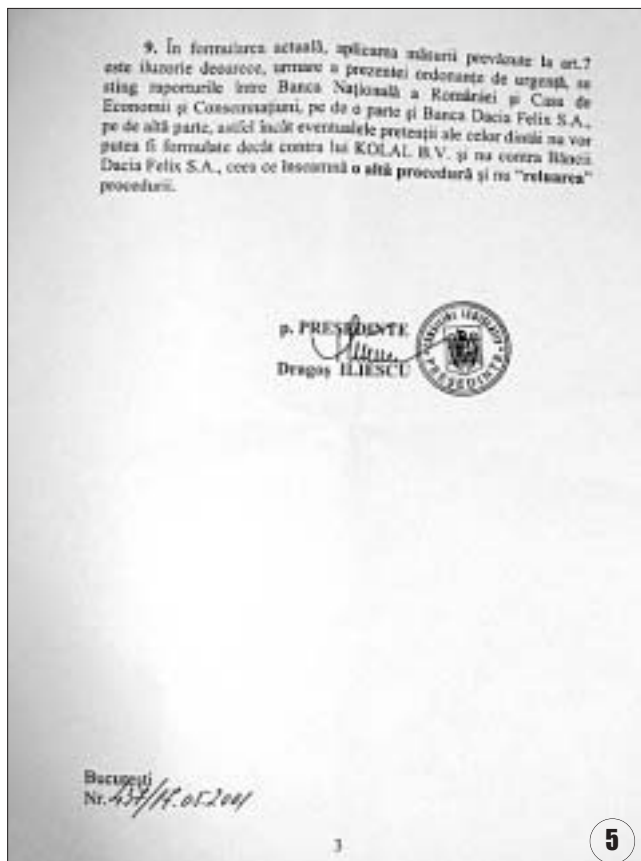
Interesant, dar în avizul prezidențial se specifica ca, în cazul în care Banca Dacia Felix

nu își achită obligațiile asumate, Banca Națională și CEC nu vor putea avea pretenții decât față de societatea Kolal.

Ciudată mențiune. Aproape un îndemn la neonorarea obligațiilor.

Fredy Robinson și cuvântul dat este egal cu Cicciolina și Maica Teresa, însumate în aceeași persoană.

Informațiile pe care le avem și pe care anumiți șmecheri cred că nu știm să le interpretăm demonstrează un lucru strigător la cer: nici societatea Kolal, nici Banca Dacia Felix nu au achitat obligațiunile către CEC și BNR, fără să se ia nici o măsură împotriva lui Fredy Robinson, care după ce a vândut (citește a șters urmele) banca, unei instituții serioase din Israel, a apărut pe post de nou-născut și a cumpărat Cazinoul din Constanța. Suntem siguri că această informație nu va scăpa unui domn judecător trecut bine de a doua tinerețe și care a fost toată viața îndrăgostit de băieții cu ochi albaștri. Judecătorul poate fi de oriunde de

pe cuprinsul patriei noastre, cesul lui Sever Mureșan, nu ceea ce înseamnă că municipiul poate fi exclus. (va urma) Constanța, unde se judecă pro-

GEORGE DORŢI

investigații

Mafia imobiliară (III)

Am încercat să înfățișăm în episoadele anterioare privind abuzurile la care a fost supus cetățeanul Viorel Țurcanu, după ce, de bună-credință fiind, a cumpărat circa 7 ha de pământ în comuna Bujoreni, județul Teleorman. Subliniem faptul că Viorel Țurcanu a muncit zece ani în străinătate, nu a revendicat și nici nu a moștenit pământul. Pur și simplu l-a cumpărat, dar ceea ce ar fi trebuit să fie o simplă operațiune comercială, cu complicitatea fie ea și involuntară a autorităților locale și județene, s-a transformat într-o telenovelă de prost gust.

Pe scurt, pentru a nu plictisi, amintim că din suprafața de teren cumpărată de Viorel Țurcanu o parte a mai fost vândută pe o simplă chitanță de mână unui anume Dumitru Șeptilici, lucru complet ilegal, care nu a părut să șocheze pe nimeni, nici în comuna Bujoreni (primar, polițist), nici în Alexandria, și aici ne referim la magistrații care au judecat dosarul acestei tranzacții suspecte.

Este adevărat că în ultima săptămână Curtea de Apel

din Alexandria a casat sentința prin care Țurcanu practic își pierde terenul, trimițând dosarul spre rejudecare către Judecătoria din același oraș.

Am arătat că o bună parte din presiunile la care este supus Viorel Țurcanu se datorează unui anume Ion Mănăilă, proprietarul firmei de transporturi „Agrotransport” din Alexandria, și un fel de latifundiar local. Domnul Mănăilă deține pe raza comunei Bujoreni 300 ha de teren

extravilan, și încă 7-8 ha intravilan, care reprezintă o fermă prin care se învecinează cu proprietatea lui Viorel Țurcanu. În incinta fermei există 6-7 grajduri, o piscină, mai multe corpuri de clădiri, un teren de fotbal.

Bătălie pe dig

Nu putem decât să fim încântați că există mari proprietari agricoli, deși nu rezultă întotdeauna modul în care au fost obținute.

Postul de televiziune „Realitatea” a prezentat în 2005 un reportaj, din care rezultă că digul dintre Bujoreni și Carapancea a fost distrus în urma inundațiilor, iar acest dig ar fi fost în proprietatea familiei Mănăilă.

Conform informațiilor noastre, există în acest moment un litigiu între Ion Mănăilă și Primăria Bujoreni, tocmai din cauza administrării digului respectiv.

După cum se cuvine unui latifundiar, Ion Mănăilă are prietenii politice, cum ar fi:

parlamentarul PSD Tudor Mohora, fost activist CC al UTC, fost vicepreședinte al PSM, condus de Ilie Verdeț, și în fine președinte al Partidului Socialist. O carte de vizită onorabilă din punct de vedere al unui anumit mod de a face politică, nimic nefiind mai onorabil ca un fost activist comunist să fie prietenul unui boier de viță nouă.

Poliția vrea liniște

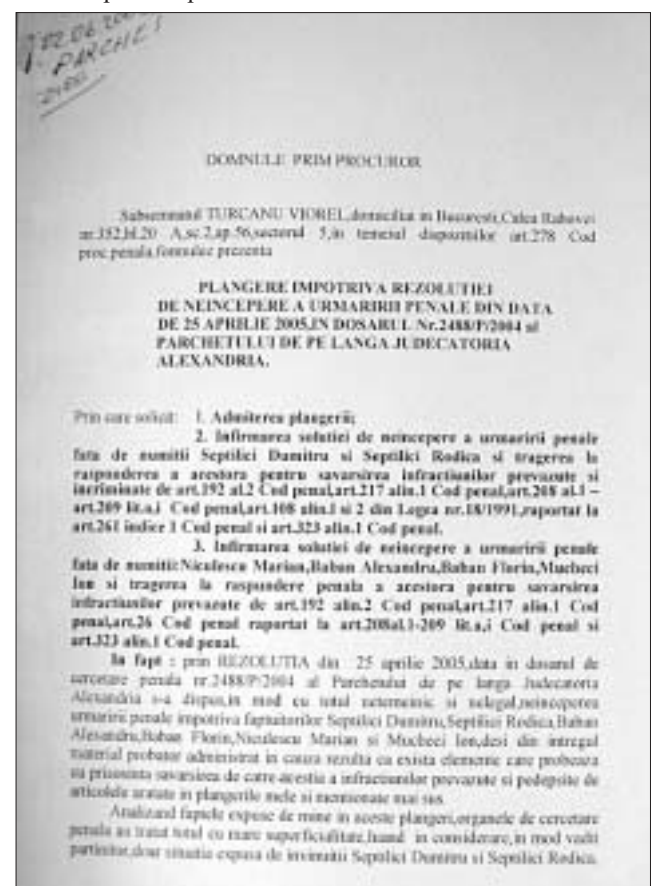
Este normal ca Mănăilă să fie membru sau simpatizant al PSD (burghezia roșie, cum spunea Lenin) și prieten cu fostul prefect al județului Teleorman, Nițulescu, care are aceeași culoare politică.

Lăsându-l la o parte pe conu' Mănăilă, nu putem să nu ne întrebăm dacă poliția din Bujoreni nu are cumva orbul găinilor, de vreme ce nici măcar nu s-a implicat (decât târziu și ineficient) în apărarea lui Viorel Țurcanu, cel puțin atunci când i s-au tăiat copacii de pe proprieta-

tea cumpărată. Din câte știm, poliția are datoria să apere proprietatea, nu să facă tot ce este posibil pentru a nu

se înregistra cu dosare penale. (va urma)

DEPARTAMENTUL
INVESTIGAȚII

Cristian Tudor Popescu – tinta unei campanii profesioniste de dezinformare

Pregătindu-se să pună mâna pe putere, Partidul Comunist Român a lansat după 23 august 1944 lozincă „nici o săptămână fără o criză guvernamentală”. Așa s-a ajuns la demiterea guvernului Rădescu, la sabotarea de către miniștrii comuniști a celor două guverne Sănătescu și în final la instaurarea guvernului Petru Groza. Deviza zilelor noastre este: nici o săptămână fără scandal politic și, dacă se poate, fără compromiterea unei personalități, fie din putere, fie din opoziție.

Are legătură cu desființarea Serviciului de Informații al Ministerului Justiției?

Scenariul care s-a încercat, compromiterea ministrului Justiției, depășește tiparele obișnuite ale unui scandal mediatic, pentru că, prin ricoșeu, a urmărit și discreditarea cotidianului care a publicat materialul despre cele cinci întâlniri de taină dintre Patriciu – Tăriceanu și Macovei. Este o problemă a cotidianului „Gândul” să stabilească dacă comandatarii dezinformării au avut un complice în colectivul redacțional.

Important este să stabilim la rece momentul în care a fost lansată dezinformarea privind întâlnirile conspirative de la sediul Guvernului. Poate să fie o coincidență, dar așa-zisa știre de senzație a fost pusă în circulație la foarte puțin timp după ce Monica Macovei a desființat serviciul de informații al Ministerului Justiției, sub motivul depășirii competențelor profesionale. În treacăt fie spus, serviciul respectiv nu ar fi trebuit

să aibă altă sarcină decât culegerea de informații din rândul infractorilor condamnați aflați în penitenciare, informații care, difuzate spre alte structuri, să permită fie descoperirea autorilor unor alte infracțiuni sau a unor grupuri constituite în vederea comiterii unor acte criminale. Conducerea serviciului menționat a extins aria de activitate spre alte persoane, în special magistrați, despre care existau informații că se aflau în relații cu lumea interlopă. Nu este exclus ca unii magistrați să fi fost lucrați informativ de serviciul de resort al Ministerului Justiției, după cum nu poate fi înlăturată posibilitatea ca anumite informații să fi ajuns în posesia unor cercuri interesate, altele decât cele abilitate legal să le folosească.

Informație corectă. Urmează dezinformarea

În același timp cu lansarea scandalului Monica Macovei, s-a încercat punerea în circula-

ție a altei dezinformări: întâlnirea între Tender (rivalul în afaceri al lui Patriciu), consilierul prezidențial Claudiu Săftoiu și un fantomatic redactor-șef de la cotidianul „Gândul”.

Să recapitulăm: cotidianul „Gândul”, condus de Cristian Tudor Popescu, pune în circulație un material de presă, fără nici un fel de acoperire, din care rezultă că între premierul Tăriceanu, ministrul Monica Macovei și omul de afaceri Dinu Patriciu, aflat în cercetare penală, au avut loc cinci întâlniri la sediul Guvernului.

Sursa care a transmis informația își construiește cu multă abilitate gradul de credibilitate în fața redactorului care a difuzat materialul. Era aceeași persoană care a transmis informația, corectă de această dată, privind prima și singura întâlnire dintre premier, ministrul Justiției și Dinu Patriciu.

A fost relativ ușor, pentru un profesionist sau pentru o persoană instruită și dirijată de un profesionist ca după ce a

furnizat o informație veridică să lanseze o dezinformare destul de abil concepută.

CTP a intrat în vizorul unui grup de interese

Urmează al doilea palier al dezinformării. De data aceasta lipsesc Dinu Patriciu, Monica Macovei și premierul Tăriceanu, rămânând în scenă doar ziarul „Gândul”, reprezentat de un redactor-șef, nenominalizat, văzut în compania contestatului om de afaceri Ovidiu Tender și al unei persoane apropiate de președintele Băsescu – Claudiu Săftoiu.

În ambele scenarii dezinformative este folosit același cotidian, fie ca vector informal (întâlnirile de taină de la Palatul Victoria), fie în calitate de cutie de rezonanță în cazul întâlnirii cu Tender și Săftoiu. La bilanțul MAI pe 2005, președintele Băsescu a dat de înțeles că acest scandal este doar una dintre fațetele războiului dintre magnații petrolului din România. Evident, domnia sa are la dispoziție cele mai eficiente surse de informare. Din punctul nostru de vedere, fiind mai mult sau mai puțin bine informați (dar în nici un caz intoxi-

cați), fără a o exclude pe doamna Macovei ca țintă a unor scandaluri bine elaborate, de data aceasta principalul obiectiv a fost directorul ziarului „Gândul”, Cristian Tudor Popescu.

Faptul că s-a încercat ca lovitura împotriva sa să se desfășoare prin ricoșeu (la prima vedere în obiectiv sunt alte persoane și instituții) ne face să credem că CTP-ul a intrat în vizorul, dacă nu al unui grup de interese, atunci cel puțin al unor persoane interesate.

GEORGE DORŃI

„Omul de paie“ al asigurărilor românești a prins TAROM și în 2004

Omniasig nu poate fi amendată

Practica construirii caietelor de sarcini cu „dedicație“ pentru Omniasig a continuat și în 2004. În iulie, TAROM a organizat o licitație pentru asigurarea hangarelor de lucrări de întreținere tehnică aeronave. Dintre cele șase societăți care s-au înscris, reprezentând nume mari pe piața românească de asigurări, numai Omniasig a fost calificată pentru contract. Celelalte au fost respinse sub pretextul că în trecut ar fi primit oarece sancțiuni. Situația e hilară pentru că toate societățile de asigurare prezente au autorizație validă de a practica asigurările. Această autorizație e anulată, nu se știe prin ce inginerie inexplicabilă, de o sancțiune administrativă. În felul acesta, Allianz-Țiriac, parte din grupul Allianz, lider mondial în asigurările de aviație, nu a putut participa la asigurarea flotei TAROM. La fel nici Astra, care a fost asigurătorul TAROM în 1991-1993, al companiei Romavia în 1991-1995 și al com-

paniei JARO în 1993-1995. La fel și ARDAF, una dintre cele mai serioase societăți de asigurări din România. Același sistem pe care l-am descris până aici a fost aplicat și pe mai departe. Astfel, în caietul de sarcini al licitației din 9 septembrie 2004 pentru asigurarea flotei TAROM, una dintre condiții este prezentarea unui certificat constatator emis cu maximum 15 zile înainte de 9.09.2004, din care să rezulte că firma care vrea să participe la licitație nu are nici o sancțiune dată de CSA. Pentru ca să fie siguri că celelalte firme, „perdante“, se vor împotmoli, o altă condiție este prezentarea unei experiențe similare de către firma de asigurări, la care valoarea totală a sumelor asigurate să fi fost de cel puțin 150 de milioane de dolari. Acest lucru este șocant, pentru că piața de aviație internațională care preia riscurile companiilor mondiale de prestigiu din domeniu este în mare parte Lloyd's, piață care are ratingul A sau A+. Așadar, la acel nivel nu se pune problema necesității unui rating AAA.

Aceste companii uriașe din aviație nu sunt deranjate de nivelul de siguranță al reasiguratorilor, care este predominant A. TAROM, care abia își trage sufletul de datorii, are pretenții peste Lufthansa, KLM sau Swiss. În consecință, Omniasig va câștiga în continuare licitațiile pentru că îndeplinește condițiile! Mai ales că în caietul de sarcini se specifică faptul că adjudecarea licitației se poate face și dacă a fost depusă o singură ofertă și aceasta îndeplinește toate condițiile din documentație.

Miza este mare

Deși valoarea flotei TAROM a scăzut cu peste 30 la sută vizavi de evoluția pieței internaționale, e posibil ca licitația din 9 septembrie să fie reinnoită pentru o primă de asigurare în intervalul 4,4-4,8 milioane de dolari. Formula de adjudecare însă se va păstra: mulți care aleargă degeaba, în timp ce unul știe dinainte că va câștiga. În cazul unei licitații adevărate, în mod cert prima de asigurare ar scădea dacă nu cu

1,2 milioane de dolari, cum a fost cazul anul trecut, atunci cu cel puțin 750.000 de dolari, având în vedere scăderea valorii flotei de care pomeneam. Dar TAROM nu se încurcă în măruntș. Își permite adică să piardă în fiecare an vreun milion de dolari numai la joaca de-a licitația, în timp ce reclama disperată după ajutoare de la stat ca să supraviețuiască. Adică din banii contribuabililor. Numai în acest an TAROM va beneficia astfel de un ajutor de stat pentru restructurare, de 600 de milioane de euro, în baza unei autorizări obținute din partea Consiliului Concurenței. Concurență pe care TAROM nu se sfiște să o încalce grosolan atunci când vine vorba de licitații. Se zbate în pierderi de mulți ani, dar asta nu-i determină pe reprezentanții companiei să aibă grijă cum cheltuiesc banii. Numai în 2003 pierderile TAROM au fost de 14,5 milioane de dolari. Peste un milion de dolari din aceste pierderi ar fi putut fi evitate dacă licitația pentru asigurarea flotei s-ar fi desfășurat în mod corect. (F.B.)

În data de 9 septembrie 2004, TAROM organizează o așa-zisă licitație pentru asigurarea flotei de avioane pe care o deținea. Licitația era organizată de Bursa Română de Mărfuri. În vederea licitației firmele de asigurări au primit un caiet de sarcini, care la prima vedere era făcut profesional, numai că cerințele stipulate în acest caiet de sarcini sunt făcute în așa fel încât, ca din întâmplare, o singură firmă de asigurări – mai precis Omniasig – să poată să participe la licitație. Specialiștii din piața de asigurări erau mai mult ca siguri că, și în acest an, la fel

ca în 2002 și 2003 Omniasig va câștiga licitația.

Mai ales că în preajma licitației „omul de paie“ nu răspunde la telefoane și nu acceptă nici un fel de întâlnire, stă ascuns. Una dintre societățile de asigurări cotate pe piață, ARDAF, a ajuns chiar în instanță cu contestarea licitației din 2003, proces pe care l-a și câștigat. Tardiv, ARDAF a fost descalificată și nu a putut astfel concura cot la cot cu Omniasig, chiar dacă se prezentase la licitație cu o ofertă mai avantajoasă cu 1,2 milioane de dolari.

Trafic internațional de droguri curmat de autoritățile române (VI)

Fiind audiat, Suleyman Turman a declarat inițial că a luat pașaportul și celelalte acte de la Guler Ismail și că le-a falsificat prin înlocuirea fotografiilor, ulterior revenind cu privire la modul în care a intrat în posesia lor și spunând că le-a găsit.

Poate fi mai mult decât o coincidență faptul că Murat Ongor și Suleyman Turman au săvârșit același gen de infracțiuni, fiindcă aceștia s-au stabilit pe teritoriul României pentru a deservi interesele Partidului Muncitorilor din Kurdistan (PKK), întrucât amândoi sunt kurzi, iar atunci când a fost necesar au apelat la toate mijloacele pentru a-și realiza scopul, utilizând arme sau documente false.

3.000 de mărci pentru 46 de kg de heroină

Tot în ianuarie 2001, Karamagarali Halit l-a contactat la Istanbul pe Bârsănel Iulian, căruia i-a propus să introducă în România cantitatea de 46,5 kg de heroină, aducându-i la cunoștință tipul drogului.

Contactarea nu a fost întâmplătoare, pentru că Bârsănel Iulian era de serviciu în calitate de conductor pe ruta București - Istanbul și retur, urmând să se întoarcă în România.

În timpul discuțiilor, turcul l-a întrebat câți bani vrea pentru introducerea heroinei în România, Bârsănel Iulian solicitând suma de 3.000 de mărci germane, însă Karamagarali i-a plătit 2.600 de mărci germane, deoarece anterior îi plătitise 300, în această modalitate realizându-se „târgul“.

În baza înțelegerii, Karamagarali Halit a ascuns în cabina conductorului, în lăcașul unde se țin cărbunii, sub pat, 93 de pachete în care era ambalată heroina. De asemenea, i-a dat și

suma de 500 de mărci germane pentru a i-o înmâna lui Badea Petre, care trebuia să preia heroina de la Bârsănel Iulian când acesta ajungea în România. Conform graficului, Bârsănel Iulian a plecat în voiaj spre București din Istanbul la ora 23.55.

Între timp, Karamagarali Halit l-a apelat pe telefonul mobil pe Badea Petre, căruia i-a comunicat să se prezinte la Giurgiu când ajungea Bârsănel Iulian, pentru a prelua de la acesta heroina.

Conducătorul-cărăuș

De această discuție a aflat și Badea Nicoleta, soția lui Petre. A doua zi, pentru a intra în posesia heroinei, Badea Nicoleta și Badea Petre s-au deplasat la București cu autoturismul lor marca „Dacia“, iar de aici au luat-o pe Karamagarali Mihaela și au plecat toți trei către Giurgiu, șofer fiind Badea Nicoleta.

Pe drum au stabilit ca Badea Petre și Karamagarali Mihaela să urce în tren pentru a-l căuta pe conductor, în timp ce Badea Nicoleta urma să meargă cu autoturismul în comuna Vlad Țepeș, județul Giurgiu. Acest plan a fost consecința faptului că părinții lui Badea Nicoleta locuiau în Vlad Țepeș, dar și a împrejurării că trenul urma să treacă pe lângă această localitate.

În tren, Karamagarali Mihaela și Badea Petre l-au reperat cu ușurință pe conductor, întrucât la acel voiaj în componența garniturii era un singur vagon românesc, pe care îl deservea Bârsănel Iulian.

După ce l-au contactat, Badea Petre a intrat în compartimentul de serviciu și a început să scoată pachetele cu heroină pe care le-a pus în două geți goale, în timp ce Karamagarali

Mihaela și Bârsănel Iulian stăteau în dreptul ușii, pe hol, urmărind să nu vină cineva.

Până la Vlad Țepeș conductorul a asigurat-o de disponibilitatea de a face „afaceri“ în continuare, cerându-i să îl sune din timp pentru a putea aranja cursa.

Heroină la Vlad Țepeș

În dreptul localității Vlad Țepeș, trenul a încetinit din viteză din cauza unor lucrări la terasament, fapt ce le-a permis lui Karamagarali Mihaela și lui Badea Petre să sară, după ce au aruncat gețile cu heroină. Aici i-a așteptat Badea Nicoleta, care, împreună cu ei, a transportat heroina la casa părinților săi, unde gețile au fost puse într-o cameră. În această cameră Badea Nicoleta, Badea Petre și Karamagarali Mihaela au numărat pachetele cu heroină, constatând că erau 90 la număr și că fiecare pachet avea culoarea maro și era băgat în câte un ciorap. Au pus heroina la loc în geți, iar Badea Petre le-a ascuns în apropierea casei, în gunoi.

Ulterior, toți trei au plecat la București cu autoturismul condus de Badea Nicoleta pentru a-i contacta pe cei care trebuiau să preia heroina.

A doua zi, tot în aceeași formulă, cei trei au transportat

și au predat gețile cu heroină la doi cetățeni turci, cunoscuți doar cu apelativele de „Ylmaz“ și „Ramazan“, acest lucru realizându-se în cartierul Berceni, în spatele blocului lui Karamagarali Mihaela.

În februarie 2001, Karamagarali Halit a continuat să facă „afaceri“ cu Bârsănel Iulian și cu Păciu Dumitru, întrucât între aceștia deja se formaseră relațiile de încredere specifice.

Karamagarali Mihaela a mai ținut legătura telefonic cu acești doi conductori, astfel ea l-a apelat telefonic pe Păciu Dumitru cu care a stabilit o întâlnire la McDonald's și i-a comunicat acestuia că are nevoie de ajutorul lui pentru a aduce o altă cantitate de droguri din Turcia, specificându-i faptul că este vorba de heroină. Acest conductor a fost de acord să realizeze transportul, spunându-i că trebuie să vorbească cu cel care urma să-i fie coleg în voiajul la Istanbul.

Cantitatea de droguri crește

Această discuție a fost reluată în una din zilele următoare, prilej cu care Karamagarali Mihaela a aflat de la Păciu Dumitru că și colegul lui și-a exprimat acordul în sensul transportării heroinei.

Cei doi au plecat în voiaj la Istanbul la 23 februarie 2001, plecarea de la București fiind la ora 14.00, fiecare deservind câte un vagon.

A doua zi trenul a ajuns la destinație, iar aici Bârsănel Iulian a fost apelat pe telefonul mobil de Karamagarali Halit, care era la Istanbul și care i-a comunicat că va trimite un taxi pentru a-i lua.

La 30 de minute după această discuție, la gară a venit un taxi al cărui șofer i-a recunoscut pe conductorii în baza indicațiilor telefonice date de Bârsănel Iulian. Cei doi conductori au fost duși la hotelul Yahuz, iar aici l-au întâlnit pe Karamagarali Halit, care era însoțit de alți bărbați de origine kurdă. Întrucât Karamagarali Halit nu-l cunoștea pe Păciu Dumitru decât din auzite, Bârsănel Iulian i l-a prezentat.

În timpul discuțiilor, turcul le-a spus conductorilor în mod clar, în limba română (pe care o stăpânește bine), că vrea ca ei să transporte cu trenul cantitatea de 60 kg de heroină și că este dispus să le plătească pentru acest lucru câte 3.000 de mărci germane la fiecare. Cei doi și-au exprimat acordul, dar au condiționat realizarea transportului de plata a câte 6.000 de mărci germane, Karamagarali

Halit fiind de acord cu această nouă ofertă. Pentru început, turcul le-a plătit câte 500 de mărci germane la fiecare, rămânând ca ulterior să le fie plătită diferența.

Bulgarii descoperă jumătate din transport

După această discuție, chiar înainte de plecarea trenului, în prezența acestora kurzii au ascuns heroina în vagoane. În vagonul deservit de Păciu Dumitru au fost ascunse 15 kg, în pereții de deasupra ferestrelor de la două cușete, iar în cel al lui Bârsănel Iulian au ascuns alte 15 kg, celelalte 30 fiind coborâte la Edirne.

Când trenul a ajuns la Ruse, la 25 februarie 2001, în Bulgaria, autoritățile au descoperit cele 15 kg de heroină ascunse în vagonul lui Păciu Dumitru. În aceste condiții, vagonul a fost scos din garnitură, iar Păciu Dumitru a fost invitat la Procuratură pentru a da explicații, în timp ce Bârsănel Iulian și-a continuat drumul, introducând în România celelalte 15 kg.

La Procuratura bulgară, Păciu Dumitru a declarat verbal și în scris (în limba română și bulgară) că nu știe nimic de acest caz. Neputându-se proba traficul de heroină săvârșit de acesta, autoritățile bulgare au considerat că a fost de bunăcredință și nu l-au învinuit.

După puțin timp, Bârsănel Iulian, Karamagarali Halit și Karamagarali Mihaela au avut o discuție telefonică în urma căreia și-au dat întâlnire lângă stadionul Ghencea, prilej cu care Bârsănel Iulian le-a spus că heroina este în siguranță și i-au cerut lui Karamagarali Halit să aibă răbdare să se mai liniștească lucrurile, făcând referire la cele întâmplare la Ruse.

Karamagarali Halit i-a comunicat că va lua heroina întrucât nu mai are răbdare și i-a plătit suma de 2.000 de guldeni olandezi, cerându-i ca din aceștia jumătate să-i dea lui Păciu Dumitru. Tot aici au stabilit să se întâlnească ulterior în zona Ștefan cel Mare, urmând ca heroina să fie preluată de Badea Petre, lucru care s-a și întâmplat. 15 kg de heroină au fost predate ulterior de Karamagarali Mihaela, Badea Petre și Karamagarali Halit unui conductor pe nume „Florin“ (Păduraru Florin), care a asigurat scoaterea drogurilor din România și transportul lor până în Germania pentru 6.000 de mărci germane.

IOAN COSMULESCU

tineret

Această pagină va fi dedicată tinerilor. Și, pentru că nu putem vorbi despre ei fără ca ei să fie de față, aici veți găsi întotdeauna părerile lor despre ceea ce îi preocupă. Pentru ca lucrurile să fie și mai clare, i-am rugat să descrie generația din care fac parte și am ales câteva dintre cele mai interesante răspunsuri...

Ce ne facem fără El?

De parcă omul n-ar fi fost o creatură mereu în nevoie – nevoi primare (hrană, adăpost etc.), sociale (recunoaștere, atenție, statut, integrare, comunicare), spirituale (pe unii i-a ferit Dumnezeu de astea din urmă, dar le trecem aici, ca să

fie), tot timpul ne facem nevoi noi. Și nu numai că le facem, dar le consolidăm, le cultivăm, le punem floricele și briz-brizuri (de pildă am nevoie de mobil, că, de, ăsta e trendu', nici un om activ nu se mai descurcă fără, dar parcă n-aș avea nevoie

chiar de ultimul tip, cu camera, 3G sau alte alea, dar mi-l iau, că pe undeva știu că trebuie, ca să rezolv și nevoia de comunicare, și aia de statut, iar dacă trebuie, cu plăcere).

Tot timpul uit de ele, de nevoile astea noi, întreținându-mi iluzia că mă conduc, în mare, după dorințe și nu după nevoi, după „aș vrea“ și nu după „trebuie“, așa cum orice boboc la psihologie învață că trebuie (na!) să se comporte omul ca să nu fie candidat în permanență la nefericire. Asta până când mă trezește un duș rece, cum ar fi un virus în calculator – nenorocire, nu se mai deschide, am documente importante, am o viață întreagă acolo – pe lângă chestii de serviciu, care, coincidența naibii, trebuiau predate urgent, am chestii personale, poze (că eu una nu mi-am mai văzut de mult mutra pe un film foto normal, dezvoltat și scos ca la carte, ci doar pe monitor, unde există avantajul că se pot ajusta micile imperfecțiuni, ceea ce la personalitățile narcisice e foarte important), muzică, filme, scrisori (mă rog,

e-mailuri, dar cam tot aia e), am chestii care-mi trebuie și nu pe care doar le-aș vrea. Da, domnilor psihologi, numiți-mă nevrotică, pentru că-mi trebuie atât de multe și atât de mult, dar spuneți-mi întâi, v-a murit vreodată calculatorul când vă era lumea mai dragă, eventual cu fișele nevroticilor ca mine înăuntru, cu doctoratele, cercetările sau ce-oți mai fi ținând pe-acolo în el, în afară de Solitaire-ul care vă încântă timpii morți? Dacă da, aveți înțelegere.

Mie una mi s-a întâmplat, chiar aseară, de unde străfulgerarea de luciditate că am cam îmbulinat-o, chiar și câteva ore, fără El (l-am pus cu majusculă, ca pe un zeu, poate e sensibil la linguşeli și se deschide). Păi chiar așa, cum ar fi să scriu textul ăsta de mână? Bine, de scris pot să-l scriu foarte bine și de mână, după care o să-l pun în ramă și o să-l contempul toată viața, că fără un calculator și fără internetul prin care să-l trimit unde trebuie, nu va ajunge niciodată să vă bucure ochii și să vă lumineze mințile. Quod erat demonstrandum.

NEVOI MODERNE

Pentru că am vorbit despre nevoi, să facem un mic experiment și să vedem fără ce trei unelte moderne spun tinerii noștri că nu pot trăi (ca să vedeți că nu sunt singura).

Lucia D. (22 ani, studentă). Sunt moartă fără internet, asta pentru că toate lucrurile pentru școală le fac ajutându-mă de internet, pentru că e mult mai ușor, mai accesibil și mai plăcut decât să stau într-o bibliotecă și să răsfoiesc zeci de cărți până găsesc aceeași informație care pe google mi-e imediat accesibilă, dacă știu ce cuvinte-cheie să folosesc. Deci, sunt moartă inclusiv fără calculator. A, și mai nou, nu pot fără mașină. Când pățește ceva și nu mai merge și trebuie să merg în înghesuiala din autobuz, îmi vine să-mi iau câmpii.

transpună în calculator, dar oricum...

George G. (20 ani, student). Toată lumea spune mobilul, probabil, dar pentru mine cel mai important e calculatorul meu. E o bijuterie pe care am tot perfecționat-o, că e pasiunea mea, am investit mult în el și dacă i se întâmplă ceva sunt disperat. Nu las pe nimeni să se atingă de el. În al doilea rând ar fi combina, care a folosit la multe petreceri și de care iar mă ocup în mod special și de-abia pe locul trei e mobilul.

Dan V. (28 ani, consilier economic). Păi laptopul meu e cel mai important, pentru că în el am toate datele importante, am și acces la internet, am de toate. Am crezut odată că l-am pierdut și, deși sunt o fire mai degrabă calmă, am făcut o criză cumplită. Eram atât de disperat încât mi-au paralizat toate gândurile și nici nu mi-a dat prin cap să-l caut, că de fapt îl uitasem la un client...

Ioana C. (26 ani, masterand). Ei, cred că nu e chiar așa. Cred că pot trăi, dacă sunt nevoită, fără accesoriile astea moderne, așa-zis indispensabile. Doar că viața ar fi mult mai grea și probabil aș pierde mai mult timp să-mi fac treburile. Dar se poate. Cunosc oameni care refuză să-și cumpere mobil și care încă își scriu textele la mașină – e adevărat că apoi roagă pe cineva să le

Claudia F. (21 ani, studentă). Fără card mi-ar fi foarte greu. E așa de bine să nu mai umblu cu bani la mine, ci doar cu o chestie așa de mică și așa de utilă! Plus că acum m-am obișnuit să fac toate cumpărăturile cu cardul pe internet, ceea ce pentru mine, care sunt o mare leneșă, e ideal. Cardul îmi dă un sentiment de siguranță și o iluzie de prosperitate, că e mai greu să-ți dai seama, doar uitându-te la el, cât ai cheltuit și câți bani ai. Mereu am senzația că am mai mulți bani decât am de fapt.

Albert E. (29 ani, inginer). Agenda mea electronică, CD-urile mele... cred că atât. A, și mașina... Fără ea parcă n-aș mai avea picioare, mai ales că fac multe deplasări cu serviciul. În rest, m-aș putea descurca și fără alte chestii, dar doar temporar.

